

ΕΜΑ ΤΟΜΣΟΝ

Η Νάννι Μακ Φι

ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΑΥΡΑΤΑΣ

Η κινηματογραφική
ταινία

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: NANNY MCPHEE AND THE BIG BANG

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Νάννι Μακ Φι και ο μεγάλος σαματάς**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Emma Thompson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© 2010 Universal Studios Licensing LLLP.

Nanny McPhee and the Big Bang

© Universal Studios.

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2010

ISBN 978-960-453-798-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΕΜΑ ΤΟΜΣΟΝ

Η Νάννι Μακ Φί
και ο Μεγάλος Σαυματάς

Μετάφραση:
Ρένα Ρώσση-Ζαΐρον

Για τον παππού Έρικ,
τη γιαγιά Φιφή,
τον παππού Ντονγκ,
τη γιαγιά Γόνι
και τα εγγόνια τους,
Έρνι, Γαία, Γουόλτερ και Τίντι

Προειδοποίηση για τον αναγνώστη

Αυτό το βιβλίο είναι κάπως παράξενο. Είναι ένα ανακάτεμα ιστορίας και ημερολογίου. Η ιστορία *Η Νάννι Μακ Φι και ο μεγάλος σαματάς*, αλλά και το ημερολόγιο από τα γυρίσματα της ταινίας. Όλα μαζί.

Δεν τα ανακάτεψα επίτηδες. Έτυχε. Βρισκόμουν στα γυρίσματα της ταινίας και μου φάνηκε περισσότερο ενδιαφέρον να γράψω το βιβλίο με αυτό τον τρόπο. Αν βαρεθείς την ιστορία, διάβασε το ημερολόγιο. Ή και το ανάποδο. Καλή τύχη.

Το ημερολόγιο

Βρισκόμαστε στην πρώτη μέρα των γυρισμάτων της καινούριας κινηματογραφικής ταινίας *Νάνι Μακ Φι και ο μεγάλος σαματάς*. Το ρόλο της νταντάς τον παίζω εγώ. Σήμερα, όμως, δεν εμφανίζομαι καθόλου στην ταινία. Σήμερα παίζω το ρόλο της συγγραφέα και βρίσκομαι εδώ μήπως και χρειαστεί να αλλάξω κάποια λόγια, να προσθέσω κι άλλα ή ακόμα και να ΚΟΨΩ μερικά.

Βρισκόμαστε στο πλατό του αγροκτήματος Ντιπ Βάλεϊ κι όλα φαίνονται εκπληκτικά. Μήνες πριν η Σουζάνα Γουάιτ (η σκηνοθέτης – βλέπε Γλωσσάρι) κι ο Σίμον Έλιοτ (ο σκηνογράφος – βλέπε Γλωσσάρι) είδαν αυτή την τοποθεσία κι αποφάσισαν πως ταιριάζει απόλυτα με την ιστορία. Έτσι, ο Σίμον σχεδίασε ένα σωρό εικόνες κι εκατοντάδες άνθρωποι δούλεψαν σκληρά για να μπορώ εγώ να κάθομαι τώρα μπροστά από ένα πανέμορφο παλιό αγροτόσπιτο με περιστερώννα και βοηθητικά κτίσματα, έναν αυθεντικό παλιό στάβλο κι έναν εκθαμβωτικό κήπο. Όλα δείχνουν λες και βρίσκονταν εδώ εκατοντάδες χρόνια πριν, αλλά στην πραγματικότητα τα τελείωσαν μόλις την περασμένη Πέμπτη.

Φοράω μπότες χιονιού γεμάτες λάσπη, γκέτες (καθόλου έξυπνο) κι ένα χοντρό μπουφάν. Κάθομαι κοντά στη φίλη μου Λίντσεϊ Ντόραν, η οποία είναι και η παραγωγός της ταινίας (βλέπε Γλωσσάρι). Δεξιά μας είναι η Ξυστομηχανή (βλέπε σελίδα 22) κι αριστερά μου η ομάδα του ήχου (βλέπε Γλωσσάρι). Βρέχει κι έτσι αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε τα γυρίσματα.

«Γιατί βρέχει;» κλαψούρισα στη Λίντσεϊ.

«Μα γιατί γυρίζουμε την ταινία καλοκαιριάτικα στην Αγγλία», μου απάντησε. «Και φυσικά βρέχει».

Η Λίντσεϊ έχει γυρίσει πολλές ταινίες στην Αγγλία κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού και, παρόλο που είναι Αμερικανίδα, καταλαβαίνει μια χαρά τον καιρό μας.

Όλοι πηγαινοέρχονται εδώ κι εκεί με κατεβασμένα μούτρα, ιδιαίτερα ο Μάικ Έλι, ο ΔΦ (βλέπε, ξέρεis πού).

Το μόνο χρήσιμο που μπορώ να κάνω είναι ν' αρχίσω να γράφω το πρώτο μέρος της ιστορίας. Γιατί όπου να 'ναι θα ΕΡΘΕΙ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΜΟΥ. Έτσι γίνεται πάντα στα γυρίσματα. Σου λένε συνέχεια πως ήρθε η σειρά σου. Αλλά θα κουρνιαίσω εδώ πέρα για λίγο και θ' αρχίσω να γράφω. Η ιστορία έχει τίτλο *Η Νάννι Μακ Φι και ο μεγάλος σαματάς*. Θα καταλάβεις πολύ γρήγορα το γιατί...

Οι οικογένειες είναι παράξενες. Νομίζεις ότι οι άνθρωποι που ζουν, τρώνε και κοιμούνται στο ίδιο μέρος έχουν πολλά κοινά. Καμιά φορά, όμως, δεν ται-

ριάζουν ΚΑΘΟΛΟΥ. Μπορεί να έχεις έναν αδελφό που του αρέσει το μπαλέτο και μια αδελφή που να νομίζει πως κάτι τέτοιο είναι κοριτσίστικο. Μπορεί πολύ εύκολα να ζει στην ίδια οικογένεια κι ο Νταρθ Βέιντερ, από τον *Πόλεμο των Άστρων*, κι ο Μίκυ Μάους. Η ιστορία που ετοιμάζομαι να σου διηγηθώ αφορά μια τέτοια οικογένεια...

Η Ιστορία

Οι γονείς της ιστορίας μας ήταν τόσο αριστοκρατικοί, που δεν τους φώναζαν καν κύριο και κυρία. Ονομάζονταν λόρδος και λαίδη Κάρινγκτον. Όλοι πίστευαν πως ο γάμος τους ήταν ευτυχισμένος, γιατί συμπεριφέρονταν άψογα και φορούσαν πανάκριβα ρούχα. Την αλήθεια, όμως, δεν την ήξερε κανένας. Γιατί κανένας δεν τους είχε δει ποτέ ούτε τους είχε ακούσει να μιλάνε μεταξύ τους. Ο λόρδος και η λαίδη Κάρινγκτον είχαν δύο κόρες, την Προυνέλα και την Ίζαμπελ.

Η Προυνέλα, η μεγαλύτερη, ήταν ματαιόδοξη και φιλάρεσκη. Το μόνο που της άρεσε ήταν να πηγαίνει για ψώνια και να κυνηγάει μικρά ζωάκια μόνο και μόνο για να τα σκοτώσει. Ευτυχώς δεν ανακατεύεται και πολύ στην ιστορία μας.

Η Ίζαμπελ πάλι ήθελε να έχει μια αληθινή οικογένεια. Πίστευε πως αληθινή ονομάζεται η οικογένεια η οποία αποτελείται από ανθρώπους που αγαπούν πραγματικά ο ένας τον άλλο. Όταν το ανέφερε μια φο-

ρά την ώρα του πρωινού, όλοι σταμάτησαν να μιλάνε. Ο λόρδος Κάρινγκτον έβηξε. Κι αυτό ήταν όλο. Όπως σου είπα, αυτή η οικογένεια ήταν πολύ παράξενη.

Τέλος πάντων, οι δύο αδελφές και οι Αυτών Εξοχώτητες, οι γονείς τους, κάπως τα κουτσοβόλευαν, όπως κάνουν όλοι οι άνθρωποι που δεν έχουν τίποτα να πουν ο ένας στον άλλον, μέχρι την ημέρα που διοργανώθηκε ένα μεγάλο πάρτι σε ένα μεγάλο κήπο.

Ο λόρδος και η λαίδη έντυσαν τα κορίτσια με τα πιο όμορφα φορέματά τους (όταν λέω ο λόρδος και η λαίδη, εννοώ οι υπηρέτες τους, αλλά αυτό το καταλαβαίνεις, φυσικά) και τα πήραν μαζί τους με την ελπίδα να τους βρουν κατάλληλους συζύγους.

Η Προυέλα ήξερε πολύ καλά τι έπρεπε να κάνει. Έμαθε ποιος ήταν ο πιο πλούσιος νεαρός λόρδος κι άρχισε να προσποιείται πως της άρεσε ό,τι ακριβώς άρεσε και σε εκείνον, παρόλο που δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τις πολεμικές μηχανές ή τους χάρτες της Ευρώπης του δέκατου έβδομου αιώνα. Η Ίζαμπελ, από την άλλη, εντόπισε ένα πανέμορφο ξέφωτο πίσω από το παλάτι όπου γινόταν το πάρτι κι αποφάσισε να πάει εκεί και να ψάξει να βρει τυφλοπόντικες. Παράτησε τον τεράστιο σκούφο της, αυτόν που έδενε στο πιγούνι, κάτω από μια ορτανσία, σήκωσε ψηλά το κομψό της φόρεμα και σκαρφάλωσε στον τοίχο. Η μέρα ήταν πανέμορφη και η ίδια ένιωθε πολύ ωραία. Ξαφνικά την είδε ένας νεαρός αγρότης, ο Ρόρι Γκριν, που ερχόταν παρέα με το πόني και το δόκανό του και την ερωτεύτηκε αμέσως.

Παρορμητικός από τη φύση του (όποιος ξέρει κάτι για αυτό τον κόσμο θα έχει ήδη καταλάβει πως είναι χαζό να ερωτευτείς μια όμορφη μέρα σε ένα όμορφο χωράφι ένα όμορφο κορίτσι που φοράει ένα όμορφο φουστάνι· μην το κάνεις, μάθε πρώτα το χαρακτήρα της), έδωσε κάπου το πόνι του και πήδηξε στο χωράφι για να την καλημερίσει. Η Ίζαμπελ ήταν το ίδιο παρορμητική. Μόλις είδε τον όμορφο νεαρό να πηδάει το φράχτη και να της χαρίζει το πιο όμορφο χαμόγελο που είχε δει ποτέ στη ζωή της, τον ερωτεύτηκε κι αυτή.

Η συνταγή της καταστροφής, όπως σε ακούω να λες, και θα είχες δίκιο σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση. Έτσι, όμως, όπως τα έφερε η τύχη, η Ίζαμπελ κι ο Ρόρι δεν ήταν μόνο παρορμητικοί, αλλά απολάμβαναν και τα ίδια πράγματα. Τους άρεσαν τα αυγά και το κάρδαμο. Τρελαίνονταν να βλέπουν τους ιστούς της αράχνης μετά τη βροχή, τους άρεσε να τρώνε μαϊντανό και να πραγματοποιούν στο άψε-σβήσε ό,τι κι αν τους έμπαινε στο μυαλό. Σύντομα κατάλαβαν πως έπρεπε να παντρευτούν και να κάνουν μωράκια.

Ε, λοιπόν, μπορείς να φανταστείς τις αντιδράσεις.

Την καημένη την Προυνέλα, η οποία τα είχε πάει μια χαρά και είχε αρραβωνιαστεί κάποιον που γρήγορα απέδειξε πως ήταν φρικτός, την αγνόησαν τελείως. Ο λόρδος και η λαίδη Κάρινγκτον προσπαθούσαν να πείσουν την Ίζαμπελ πως έκανε λάθος και πως χρειαζόταν επειγόντως μια εξάμηνη θεραπεία σε ένα βελγικό σανατόριο για να απαλλαγεί από τις

φαντασιώσεις της. Χρειάστηκαν πολλά μουρμουρητά, αντιρρήσεις, κρύα μπάνια και ιατρικές συστάσεις μέχρι να θυμώσει η Ίζαμπελ, να γεμίσει μια μικρή τσάντα και να κλεφτεί για να παντρευτεί.

Η αλληλοαπαγωγή δε συμβαίνει και τόσο συχνά στις μέρες μας, αλλά πρέπει να είχε μεγάλη πλάκα. Να τι γινόταν: αποφάσιζες πως ήθελες να παντρευτείς κάποιον, η οικογένειά σου έλεγε «όχι» κι απειλούσε να σε κλειδώσει στο σπίτι, οπότε κι εσύ το έσκαγες μέσα στη μέση της νύχτας, ανέβαινες σε ένα πόνι κι έτρεχες μέχρι το Γκρέτνα Γκριν, που είναι στη Σκοτία, όπου και σε πάντρευε ένας σιδεράς! Ήταν δηλαδή συναρπαστικό αυτό; Και μετά ο σιδεράς πετάλωνε το πόνι σου για το ταξίδι της επιστροφής.

Αυτό ακριβώς έκαναν η Ίζαμπελ κι ο Ρόρι και φυσικά ο λόρδος και η λαίδη Κάρινγκτον θύμωσαν πάρα πολύ. Και, όπως ήταν αναμενόμενο, αποκλήρωσαν τη μικρή τους κόρη.

Το ημερολόγιο

Σταμάτησε να βρέχει, αλλά έχει υγρασία και κάνει κρύο. Πολύ τον ζηλεύω τον Ρόρι και την Ίζαμπελ στο ηλόλουστο λιβάδι τους. Γιατί άραγε ο καιρός είναι πάντα καλός στις ιστορίες; Ένας από τους πιο σημαντικούς παραγωγούς (βλέπε Γλωσσάρι) ήρθε για να δει με τα ίδια του τα μάτια πώς τα πάμε. Τον λένε Έρικ και μερικές φορές είναι πολύ γλυκός μαζί μας.

Ξέρεις τι σημαίνει «Πολύ γλυκός»; Όταν πιστεύει πως όλα πάνε μια χαρά, μας ενθαρρύνει συνέχεια φωνάζοντας «Τέλειο, τέλειο!» και «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτή δεν είναι αληθινή λάσπη» και «Συνεχίστε την καλή δουλειά!» Όταν, όμως, δει πως δεν τα πηγαίνουμε καλά, πηγαиноέρχεται αγριεμένος ανάμεσά μας και λέει: «Μα γιατί δεν τελειώσατε ακόμη;» και «Βιαστείτε!» Δε μας πειράζει όμως. Αυτή είναι η δουλειά του.

Βρισκόμαστε στην πέμπτη σκηνή (βλέπε Γλωσσάρι) κι έχει πάει έντεκα και μισή η ώρα. Καθόλου άσχημα για πρώτη μέρα. Και δεν είναι μια συνηθισμένη μέρα. Είναι η πρώτη μέρα που εμφανίζονται πέντε παιδιά, μια αγελάδα, μερικές κόττες, μια κατσίκα, ένα σωρό λάσπη παντού, τρεις κάμερες κι εκατόν σαράντα άτομα του συνεργείου. Ακόμα κι ο Στίβεν Σπίλμπεργκ θα προαίνιζε και μόνο με τη σκέψη. Τα μάτια της Σουζάνας λάμπουν πιο πολύ από το συνηθισμένο.

Είμαστε γεμάτοι λάσπη από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Αλλά η λάσπη δεν είναι αληθινή, γι' αυτό και η αίσθηση δεν είναι η ίδια. Είναι, όμως, το ίδιο διασκεδαστική και μυρίζει λιγότερο. Είναι φτιαγμένη από άμμο, νερό και μερικά χημικά που αρχίζουν από Μπ – περίμενε να ρωτήσω κάποιον από το σκηνογραφικό τμήμα... από μπεντονίτη! Αυτό σημαίνει πως δε στεγνώνει όπως η κανονική λάσπη και γρατσουνάει αρκετά, όταν την αγγίζεις. Μην τρομάξεις αν σου πω ότι η ιστορία της Νάννι Μακ Φι δεν άρχισε ακόμη. Όλα όσα σου έχω πει έγιναν προτού αρχίσει η ιστορία. Νο-

μίζω πως κάνει καλό να ξέρεις κάτι για την οικογένεια κάποιου. Η Ίζαμπελ είναι η μαμά της ιστορίας μας και είναι πολύ σημαντική.

Κάθομαι πάνω σε ένα σωρό από άχυρα.

Βρίσκομαι στο τμήμα κάμερας.

Η Έμα, η οποία είναι ο δεύτερος βοηθός καμεραμάν για την Α΄ κάμερα (βλέπε Γλωσσάρι), μόλις ρώτησε τον Ρος, το βοηθό οπερατέρ (βλέπε Γλωσσάρι):

«Ποιο είναι το τελευταίο Τ-Στοπ;»

Δεν ξέρω γιατί μιλάει, αλλά είμαι σίγουρη πως δε θα σταματήσουμε για να πιούμε ένα φλιτζάνι τσάι.

Τέλος πάντων. Πού βρισκόμαστε; Α, ναι.

Η Ιστορία

Ένας σιδεράς πάντρεψε την Ίζαμπελ και τον Ρόρι. Ύστερα πήγαν στο αγρόκτημα του Ρόρι και γέννησαν τρία παιδιά: τον Νόρμαν, τη Μέγκσι και τον Βίνσεντ. Κι ετοιμάζονταν να ζήσουν ωραία και καλά, όταν ξαφνικά ξέσπασε πόλεμος.

Αυτό, και λυπάμαι που το λέω, είναι η αληθινή ζωή.

Όταν πιστεύεις πως όλα είναι μια χαρά, κάτι συμβαίνει κι αναγκάζεσαι να ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΙΣ.

Η προσαρμογή δεν είναι τόσο διασκεδαστική όσο η αλληλοαπαγωγή, παρόλο που διαμορφώνει το χαρακτήρα σου.

Αυτό συνέβη και με την Ίζαμπελ, τον Νόρμαν, τη

Μέγκσι και τον Βίνσεντ. Ο καημένος ο Ρόρι Γκριν έπρεπε να φορέσει μια στολή που του προκαλούσε φαγούρα, μη ξέροντας πού θα πάει κι αν θα γυρίσει πίσω. Ήταν τρομαχτικό.

Την παραμονή της αναχώρησής του, η Ίζαμπελ (ή η κυρία Γκριν, όπως θα τη λέω από εδώ και μπρος) του μαγείρεψε το αγαπημένο του φαγητό. Έψησε στη σχάρα τυρί τσένταρ μέχρι να λιώσει. Έριξε στο τυρί λίγο ξύδι ή γούστερ σος και το ακούμπησε σε μια φέτα ψωμί. Το τυρί καίγεται πάντα στις άκρες, γι' αυτό πρέπει να τις κόψεις με ένα μαχαίρι και να τις φυλάξεις για το τέλος. Είναι οι πιο νόστιμες.

Κανένas δεν πεινούσε πολύ.

Έκοψαν όλοι τις καμένες άκρες του τυριού τους και τις έδωσαν στον κύριο Γκριν. Εκείνος τις έτρωγε χαμογελώντας συνέχεια. Κάτι καλό βέβαια, γιατί πεινούσε λιγότερο απ' όλους κι εκείνη τη στιγμή προτιμούσε να κλαίει παρά να χαμογελάει.

«Μην ξεχάσετε να ξύσετε τα περιστερία», είπε χαρούμενα.

Αχ.

Κάτι τέτοιο δεν το ακούς κάθε μέρα. Ή μπορεί και να το ακούς, πού να ξέρω; Μπορεί να έχεις έναν μπαμπά που να σου λέει «Μην ξεχάσεις να ξύσεις τα περιστερία, τις αγελάδες, τις κατσίκες, τους ελέφαντες» όλη την ώρα. Τυχερός είσαι.

Όπως και να 'χει, πρέπει να σου πω μερικά πράγματα για τον κύριο Γκριν πριν αναχωρήσει, για να μάθεις ποιον ακριβώς θα χάσεις.

Θυμάσαι φυσικά πως είναι όμορφος κι έχει το πιο γοητευτικό χαμόγελο του κόσμου. Αντίθετα από την κυρία Γκριν, οι δικοί του οι γονείς καταλάβαιναν αρκετά ο ένας τον άλλο κι ασφαλώς ήταν πολύ ευτυχισμένοι. Ήταν αγρότες και είχαν δύο αγόρια, τον Ρόρι και τον Φιλ. Δε θα σταματήσω να σου τονίζω πως οι οικογένειες είναι περίεργες. Παρά την καλοσύνη των γονιών τους, ο Ρόρι κι ο Φιλ ήταν πολύ διαφορετικοί χαρακτήρες. Ο Ρόρι ήταν ευγενικός, τρυφερός και γεμάτος φαντασία. Έπιαναν τα χέρια του κι έκανε σχεδόν τα πάντα. Έβρισκε λύσεις, όταν ένα νεογέννητο αρνάκι είχε κάποιο πρόβλημα ή όταν η αγελάδα γλιστρούσε κατά λάθος στο ποτάμι. Ο Φιλ, όμως, ήταν τεμπέλης, νευρικός και φιλόδοξος. Δεν είχε σχεδόν κανένα ταλέντο. Και δεν έφταιγε κανένας γι' αυτό. Φυσικά ζήλευε τον αδελφό του, του έριχνε πολύ αλάτι στη σούπα του, έχωνε μαρμελάδα στις μπότες του και βατράχια στο κρεβάτι του.

Ο κύριος και η κυρία Γκριν ανησυχούσαν για τη συμπεριφορά του, αλλά ήταν πολύ απασχολημένοι με τα χωράφια τους και δεν είχαν το χρόνο να βρουν τρόπους για να τον βοηθήσουν ν' αλλάξει. Οπότε τον παράτησαν.

Το ημερολόγιο

Στην ιστορία μας υπάρχει μια αγελάδα που τη λένε Τζεραλντίν. Το ρόλο της τον παίζει μια αγελάδα ηθο-

ποιός, η Μπέριλ. Έχει έρθει εδώ και καμιά ώρα στα γυρίσματα, έδειξε απέχθεια για την υποτιθέμενη λάσπη κι αρνήθηκε να κατέβει από το τροχόσπιτό της. Γι' αυτό σε προειδοποιούν να μη δουλεύεις με ζώα. Είναι απρόβλεπτα. Επίσης, μια από τις καλιακούδες μου είναι πολύ άτακτη. Στην ταινία υπάρχει μια καλιακούδα που λέγεται κύριος Εντελβάις. Μερικά κομμάτια του ρόλου του θα πραγματοποιηθούν με τη βοήθεια του κομπιούτερ, αλλά τα υπόλοιπα θα τα παΐσουν αληθινές καλιακούδες. Ο εκπαιδευτής ζώων (βλέπε, ξέρεις πού) κι εγώ δουλεύουμε ήδη έξι εβδομάδες με τρία διαφορετικά πουλιά. Τα λένε Ντέβιλ, Αλ και Ντόριαν. Το άτακτο είναι ο Ντέβιλ. Χτες το βράδυ έπιασε ένα ποντίκι (που δεν ήταν άτακτο) και το έφαγε. Κι αυτό σημαίνει πως μέσα σε μια νύχτα πάχυνε οχτώ γραμμάρια, οπότε δε θα το ταΐσουν σήμερα και φυσικά δε θα δουλέψει, γιατί αυτά τα πουλιά δουλεύουν μόνο για να τα ταΐσουν. Δεν είχα ιδέα πως οι καλιακούδες έχουν αγύριστο κεφάλι. Κι αν φάνε πολύ, δεν μπορούν να πετάξουν, σκάνε ή κάτι τέτοιο.

Ο Μάρτιν Χάρισον είναι ο πρώτος βοηθός σκηνοθέτη (βλέπε Γλωσσάρι) και, αν εξαιρέσουμε το σκηνοθέτη, είναι ο πιο σημαντικός άνθρωπος στα γυρίσματα. Έηρθε και με βρήκε για να μου πει πως, όταν πρωτοδιάβασε το σενάριο, σκέφτηκε *Αχ, τι γλυκιά, απλή ιστορία*. Τώρα, όμως, έχει συνειδητοποιήσει πως η γλυκιά, απλή ιστορία είναι, χωρίς αμφιβολία, η πιο περίπλοκη από όλες τις ταινίες στις οποίες έχει δουλέψει. Για αυτό ευθύνεται η επικράτηση των ζώων και των παι-

διών κι αποδεικνύεται για άλλη μια φορά πως το απλό είναι και το πιο δύσκολο.

Παρακολουθώ τον Όσκαρ Στιρ, ο οποίος είναι έξι χρόνων κι ο πιο μικρός από τους ηθοποιούς μας, εκτός φυσικά από τα περισσότερα που είναι μόλις ενός μηνός. Ο Όσκαρ είναι έξυπνος κι αστείος. Μπορεί να τρέχει ακόμα και μέσα στη λάσπη.

Η Ιστορία

Έτσι έμαθες κάτι λίγα για τον Φιλ και τον Ρόρι. Υπάρχει ακόμα κάτι σημαντικό που πρέπει να σου πω. Ο Ρόρι λάτρευε τα παιδιά του και ξόδευε ατελείωτες ώρες φτιάχνοντας διάφορα πράγματα γι' αυτά. Το καλύτερο που τους έφτιαξε ήταν μια μηχανή που λεγόταν Ξυστομηχανή. Η ιδέα τού κατέβηκε μια καλοκαιρινή μέρα την ώρα που έβλεπε τον Βίνσεντ να ξύνει τα περισσότερα με την άκρη της σκούπας του. Τα περισσότερα τρελαίνονται να τα ξύνεις και στριμώχνονται για να ξυστούν κάτω από το κοντάρι της σκούπας. Ο Βίνσεντ προσπαθούσε να ξύσει με τη σειρά όλα τα περισσότερα, αλλά φυσικά τα πιο δυνατά τραβούσαν πιο εύκολα την προσοχή του. Κι έφτανε η ώρα του φαγητού κι έμπαινε μέσα στο σπίτι και παραπονιόταν πως τα μικρότερα περισσότερα δεν ξύστηκαν και τόσο. Ο κύριος Γκριν ξαγρύπνησε όλη τη νύχτα με ένα μολύβι κι ένα τεράστιο κομμάτι χαρτί. Την επόμενη μέρα την πέρασε στο στάβλο. Πριόνι-

ζε, χτυπούσε το σφυρί του και κάπου κάπου, όταν δεν του έβγαιναν οι υπολογισμοί του, μούγκριζε θυμωμένος. Ύστερα μπήκε στο σπίτι και κοιμήθηκε τόσο βαριά δίπλα στο τζάκι, που η κυρία Γκριν τον άφησε εκεί όλη τη νύχτα. Το πρωί σηκώθηκε πριν από όλους και, όταν η οικογένεια κατέβηκε κάτω για πρωινό, ανακοίνωσε με υπερηφάνεια πως είχε κάτι ιδιαίτερο να τους δείξει. Η κυρία Γκριν και τα παιδιά τον ακολούθησαν με περιέργεια στο στάβλο. Ένα σεντόνι κάλυπτε μια γιγαντιαία κατασκευή μπροστά από το χοιροστάσιο. Ο κύριος Γκριν, κατακόκκινος από περηφάνια, σήκωσε το σεντόνι κι αποκάλυψε μια απίστευτη μηχανή. Όλα ξεκινούσαν με μια θέση από ένα ποδήλατο και δυο πετάλια. Καθόσουν στη θέση κι έκανες πετάλι. Αμέσως έπαιρνε μπροστά ένα ολόκληρο σύστημα από μοχλούς και καλώδια. Ήταν πολύ εντυπωσιακό. Τα καλώδια έλεγχαν τους μοχλούς, οι οποίοι με τη σειρά τους έλεγχαν διάφορες βούρτσες, βέργες και σκουπόξυλα. Όλα κινούνταν στο ρυθμό της μουσικής που έβγαινε από ένα μεγάλο χωνί γραμμόφωνου. Κάθε γουρουνάκι καθόταν κάτω από μια βούρτσα η οποία το έξυνε. Καθώς ξυνόταν, άκουγε όποια μουσική διάλεγες να βάλεις στο μαγνητόφωνο, που ήταν κάτι όπως το σημερινό iPod. Όλα τα παιδιά συμφώνησαν πως η Ξυστομηχανή ήταν η πιο έξυπνη εφεύρεση από τότε που βγήκε το ψωμί σε φέτες. Ο Βίνσεντ, μάλιστα, είπε πως ήταν ό,τι πιο υπέροχο είχε δει ποτέ στη ζωή του.

Όλα αυτά σου τα λέω για να καταλάβεις πόσο

πολύ αγαπούσε τα παιδιά του ο κύριος Γκριν. Η ιδέα πως θα έφευγε μακριά για να πολεμήσει και πως μπορεί και να τραυματιζόταν τους έκανε όλους δυστυχισμένους.

Το πρωί της αναχώρησής του τον οδήγησαν μέχρι το μονοπάτι και τον χαιρετούσαν μέχρι που έστριψε κι εξαφανίστηκε από τα μάτια τους. Φώναζαν, πηδούσαν κι έκαναν πάρα πολύ θόρυβο. Όταν σταμάτησαν να τον βλέπουν, σώπασαν. Η κυρία Γκριν κοίταξε τα τρία λυπημένα πρόσωπα.

«Ελάτε», είπε. «Ο μπαμπάς θα θέλει να φάει κάτι γλυκό όταν θα γυρίσει. Πάμε να του φτιάξουμε μαρμελάδα φράουλα; Έχω φυλάξει ζάχαρη!»

Η ιδέα της έκανε τα παιδιά να χαρούν. Γύρισαν σπιτι, μάζεψαν φράουλες και γέμισαν ένα μεγάλο βάζο μαρμελάδα για την επιστροφή του μπαμπά τους. Η Μέγκσι κάλυψε με δαντελένιο πανί το καπάκι και το έδεσε με μια κορδέλα. Ο Βίνσεντ έγραψε την ετικέτα με περισσότερη προσοχή απ' ό,τι συνήθιζε και η κυρία Γκριν ακούμπησε το βάζο στο ράφι του κελαριού, σε μια ειδική γωνιά. Από εκείνη τη μέρα ο Βίνσεντ πήγαινε καθημερινά να το δει και να ελέγξει πως είναι εντάξει και δεν το έχει φάει κανένα ποντίκι.

Το ημερολόγιο

Βρισκόμαστε στη δεύτερη μέρα και βρέχει πολύ. Εδώ δεν υπάρχουν φράουλες κι αυτό είναι σίγουρο. Όλες

οι ρόδες στις κάμερες και στα φώτα έχουν κολλήσει στη λάσπη κι εργαζόμαστε κατά τριάντα τοις εκατό πιο αργά από το συνηθισμένο. Ο Φιλ Σίνταλ, ο καμεραμάν (βλέπε Γλωσσάρι), κάθεται πάνω στο ντόλι (βλέπε Γλωσσάρι) με το μέτωπό του ακουμπισμένο στον προσοφθάλμιο φακό. Περιμένει και κάνει διαλογισμό. Ο καμεραμάν πρέπει να είναι ο πιο υπομονετικός από όλους και δεν υπάρχει πιο υπομονετικός καμεραμάν από τον Φιλ. Είναι σαν να έχουμε μαζί μας στα γυρίσματα τον Βούδα.

Δεν κουνιέται φύλλο εδώ πέρα.

Γι' αυτό καλύτερα να γυρίσω στην ιστορία.

Η Ιστορία

Περνούσαν οι μέρες και οι εβδομάδες γεμάτες με τα καθημερινά καθήκοντα και τη δουλειά της κυρίας Γκριν. Δούλευε σε ένα μαγαζί στο χωριό, το οποίο ανήκε σε μια τρελούτσικη γριά, την κυρία Ντόχερτι. Ήταν ένα όμορφο μαγαζί, γεμάτο χρωματιστά συρτάρια και σκάλες, για την περίπτωση που χρειαζόταν να πιάσεις κάτι από ψηλά. Παλιότερα η κυρία Ντόχερτι είχε κωδικοποιήσει τα πάντα με χρώματα. Οι φακές βρίσκονταν στο πορτοκαλί συρτάρι, οι κιλότες στο ροζ, οι σκόνες για το πλύσιμο στο γκρι, κάπως έτσι. Αλλά καθώς περνούσαν τα χρόνια, ξεχνούσε ποιο χρώμα αντιπροσώπευε τι κι όλα ήταν στοιβαγμένα φύρδην-μίγδην. Η κυρία Γκριν γνώριζε το μαγαζί απέξω κι ανακατωτά και

μπορούσε να σου βρει αμέσως ό,τι κι αν της ζητούσες. Την κυρία Ντόχερτι την αγαπούσε, αλλά παραδεχόταν πως η εξασθενημένη της μνήμη και η όρασή της την καθιστούσαν κάπως αναξιόπιστη. Τύχαινε να ανακαλύπτει σαπούνη ανακατεμένο με βρώμη (με αποτέλεσμα να έχει τη γεύση φαινόλης) ή ρύζι ανακατεμένο με ρουλεμάν. Δεν ήταν εύκολη η δουλειά της.

Τα παιδιά έγραφαν πολλά γράμματα στον μπαμπά τους, όπως και η κυρία Γκριν, κι έπαιρναν για απάντηση ένα δικό του γράμμα, κάθε φορά κι από διαφορετικό μέρος. Κάποτε πήραν κι ένα από την Αφρική και η κυρία Γκριν αναγκάστηκε να πει στα παιδιά πως ο μπαμπάς τους τουλάχιστον γνώριζε τον κόσμο. Τους τελευταίους μήνες, όμως, έγραφαν και ξαναέγραφαν κι απάντηση δεν έπαιρναν.

Εκείνο το πρωινό είδαν τον ταχυδρόμο στην πόρτα τους. Κρατούσε ένα γράμμα. Όλοι ενθουσιάστηκαν. Αλλά δεν ήταν ο μικρός μπλε φάκελος που συνηθίζε να τους στέλνει ο μπαμπάς τους. Ήταν ένας φάκελος φτιαγμένος από μια χοντρή κρεμ περγαμηνή, το είδος που περιμένεις να δεις σε κάποιο κάστρο. Τα γράμματα πάνω του ήταν καλαίσθητα και το χαρτί μύριζε κάπως σαν περγαμόντο.

Τα παιδιά κοιτούσαν το φάκελο με περιέργεια και μαζεύτηκαν γύρω από τη μαμά τους τη στιγμή που τον άνοιγε.

«Α!» έκανε η κυρία Γκριν και κάθισε σε μια καρέκλα κοιτάζοντας σαστισμένη το πανέμορφο χαρτί που μοσχοβολούσε.

«Τι; Τι;» έκανε η Μέγκσι. «Μπορώ να δω;»

Η μαμά τής έδωσε το γράμμα κι εξήγησε στα άλλα παιδιά πως η Προυνέλα, η αδελφή της (την ξέρεις καλά εσύ, αλλά ο Νόρμαν, η Μέγκσι κι ο Βίνσεντ δεν ξέρουν τίποτα), ανησυχούσε για τις βόμβες που έπεφταν στο Λονδίνο και θα έστελνε τα δύο της παιδιά να μείνουν στην εξοχή με τους Γκριν.

Ήταν πολύ ξαφνικό.

Η κυρία Γκριν τα είχε χάσει τελείως, γιατί από τον καιρό που την είχαν αποκληρώσει είχε δει μια φορά μόνο την αδελφή της. Η Προυνέλα, που ονομαζόταν τώρα λαίδη Γκρέι, είχε ταξιδέψει από το Λονδίνο στο αγρόκτημα με μια γαλάζια Ρολς Ρόις. Όταν έφτασε, έπαθε τέτοιο σοκ βλέποντας τη λάσπη στην αυλή, τα ζώα που τη σκάλιζαν και τα γεμάτα μικρόβια πουλερικά, που αποφάσισε να κατεβάσει το τζάμι από το παράθυρό της και να χαιρετήσει την αδελφή της μέσα από την ασφάλεια της Ρολς Ρόις. Αυτή η κίνησή της, όπως καταλαβαίνεις, δεν οδήγησε σε μια ζεστή ή αδελφική κουβεντούλα. Έπειτα από λίγο, η Προυνέλα ανέβασε το τζάμι και γύρισε στο Λονδίνο για να ξεπεράσει αυτό που είχε δει, την εξαθλίωση δηλαδή του σπιτιού της αδελφής της. Η κυρία Γκριν με τη σειρά της είχε βρει αποκρουστικά γελοίο το πανάκριβο αυτοκίνητο και το γεγονός πως η Προυνέλα φορούσε πρωί πρωί μια ζαφειρένια τιάρα.

Και δεν μπορούσε να φανταστεί πως η αδελφή της θα έστελνε τα παιδιά της σε ένα μέρος όπως το αγρόκτημα Ντιπ Βάλει.

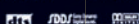
Η οικογένεια Γκριν προσπαθεί να επιβιώσει στον πόλεμο αλλά έρχεται αντιμέτωπη με ένα σωρό απρόοπτα. Ένας παμπόνηρος θείος θέλει να βάλει χέρι στην περιουσία τους, τα παιδιά έχουν πεθυμήσει τον πατέρα τους που είναι κάπου στο μέτωπο πολεμώντας τους εχθρούς και, σαν το κερασάκι στην τούρτα, καταφιάνουν και τα αγαπώτα ξαδέλφια τους. Η ζωή δεν είναι καθόλου εύκολη στο σπιτικό των Γκριν. Ευτυχώς που η Νάννι Μακ Φι είναι στο πλευρό τους!

Η φοβερή και τρομερή νταντά μπλέκει ξανά σε μια απίστευτη περιπέτεια, σε αυτό το ξεκαρδιστικό μυθιστόρημα που βασίζεται στην ομότιπλη ταινία.

Η ταινία κυκλοφορεί σε DVD και Blu-ray™ Disc από τη Universal και τη Sony Pictures Home Entertainment Hellas.

UNIVERSAL PICTURES PRESENTS IN ASSOCIATION WITH STUDIOCANAL AND RELATIVITY MEDIA A WORKING TITLE PRODUCTION
 IN ASSOCIATION WITH THREE STRANGE ANGELS PRODUCTIONS EMMA THOMPSON MAGGIE GYLLENHAAL RHYNS IFANS AND MAGGIE SMITH
 "NANNY MCPHEE AND THE BIG BANG" WRITTEN BY JAMES NEWTON HOWARD DIRECTED BY JACQUELINE DURRAN EDITOR SIM EVAN-JONES, ACE
 PRODUCED BY SIMON ELLIOTT EXECUTIVE PRODUCERS DEBRA OSBORNE LIZA CHASIN EMMA THOMPSON
 BASED ON THE THIRDS MULTIMEDIA CHARACTER BY CHRISTIANNA BRAND WRITTEN BY EMMA THOMPSON PRODUCED BY LINDSAY DORAN TIM BEVAN ERIC FELLNER DIRECTED BY SUSANNA WHITE
 A UNIVERSAL PICTURE
 © 2009 UNIVERSAL PICTURES ALL RIGHTS RESERVED

Από 10 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 08328

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
 ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
 ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
 www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ